

Anarkismi: uutta identiteettipolitiikkaa

Green Anarchy Collective

Kesä 2002.

Erilaisten anarkististen kirjamessejien ja anarkistikonferenssien jälkeen näyttää yhä selvemältä, että merkittävät osat anarkistiseksi itseään kutsuvasta liikkeestä ilmentävät anarkiaa joko historiallisen yhteisön kehityksessä tai sitten kirjallisena yhteisönä. Anarkismista on tullut ideologia josta väitellään, keskustellaan ja kiistellään, samalla kahvia maistellen tai näyttelemällä uusiksi joitain anarkistisen menneisyyden historiallisia hetkiä (esim. vappu). Nämä ovat anarkistisen identiteettipolitiikan *hyvänlaatuisia* tapauksia. Nämä tyypit ovat usein syvällisiä, mutta omaan harmaaseen asiaansa vaipuneita, tai kietoutuneet mihin ikinä kuteisiin jotka sattuvat olemaan trendikkäimpiä skenessä. Viimekädessä heiltä puuttuu vallankumouksellinen käytäntö, tai kokemus anarkiasta omassa arkielämässä, joka on yhtä merkittävää. He ovat muokanneet tulisen ja alkukantaisen vapauden ja vallattomuuden vaistonsa sosiaalisen identiteetin muotoon, joka on joko yksinomaan trendikäs tai tyytyväinen vain jäämään pääkopan sisään.

Anarkistisen identiteettipolitiikan *pahanlaatuinen* tapaus ottaa usein anarko-filosofi-älykön muodon, joka traagisena ei koskaan näytä tavoittavan edes anarkististen alakulttuurien trendikästä ulottuvuutta, vaan jää vain pintakerroksen pauloihin, poimimaan loputtomasti ajatuksia anarkian salaattibaarista, löytämättä koskaan oikeaa kastiketta. Tämäntapainen anarkistinen identiteettipolitiikka on epävakaa: toisin kuin kaupunkilaiset syndikalistit, jotka hyväksyvät 99% moderniteetin kokonaisuudesta (kapitalismi, kahvilakulttuuri, uudet CD:t, kirjakaupat, trendikkäät vaatteet, klubbaaminen, Sony Playstationit jne.), anarko-filosofi-älykkö on yksin, hieroen leukaansa, kuorien ajatuskerroksen toisensa jälkeen pystyäkseen erottamaan kaikkein itsekkäimmän, sitomattomimman, individualistisimman puhtaan anarkismin pyhän Graalin. Toiminta tai todellinen kokemus anarkiasta ei koskaan saa jarruttaa tätä projektia, sen täytyy tapahtua internetin keskustelupalstoilla, pienissä kyynikoiden piireissä, linnoittautuneena ulos kamppailun välttämättömyydestä, kyberavaryyden norsunluutorneissa, etäällä vastuusta.

Sekä anarkistisen identiteettipolitiikan hyvän- että pahanlaatuiset muodot voidaan parantaa perinteisellä, holistisella toiminnan ja kokemusperäisen anarkian lääkityksellä. Jättämällä kahvilan, muodikkaan vaateliikkeen, keskustelupalstat tai vuosittaisen konferenssin ja matkustamalla joko johonkin villiin paikkaan tai toimimalla syvemmin kuin vain tapaamisiin osallistumalla pystyy murtamaan taatusti minkä tahansa anarkistisen identiteettipolitiikan kuoren. Eikö kenestäkään näytä oudolta, että niin harva anarkisti pitää tärkeänä koskaan jättää poliisivaltion alueen, ts. mennä metsään tai vierailla metsänpuolustuskampanjan luona? Ei vain yksinkertaisesti riitä sanoa että olen anarkisti, piste. Vaikka kokonainen alakulttuuri trendikkäässä kaupunkilais-

skenessä mahdollistaa tämän illuusion kukoistamisen, on välttämätöntä kapinoida. Päivittäin sukupuuttoon kuolevat lajit ja kulttuurit eivät nimittäin piittaa pätkeäkään siitä oletko anarkisti. Sinun identiteettisi ei merkitse mitään. Ainoastaan anarkiaan tähtäävä toimintasi ja kokemuksesi anarkiasta tekevät sinusta anarkistin, tai ainakin sellaisen anarkistin jolla on ylipäättään mitään merkitystä. Anarkismi älyllisenä projektina ja trendikkäänä kulttuurina on sterilisoinut anarkian villin luonnon, joka voidaan löytää uudelleen vain toiminnan ja villiyyden kokemusten kautta.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Green Anarchy Collective
Anarkismi: uutta identiteettipolitiikkaa
Kesä 2002.

Haettu 26.7.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20060131163635647>
Green Anarchy #9, kesä 2002.

fi.theanarchistlibrary.org